

ÅTERSTOD, m. 3. Hvad som återstår, är öfrigt. *Å. på en räkning, af ett förråd.* — Syn. Qvarstod, Rest, Behåll, Behållning.

ÅTERSTRÅLA, v. n. 1. Återkasta strålar.

ÅTERSTUDSA, v. n. 1. Sägdes om kroppar, som, drifna mot ett föremål, kastas derifrån tillbaka. — *Återstudsande, n. 4. o. Återstudsning, f. 2.* [— stussa.]

ÅTERSTÅ, v. n. 2. (böjes som *Stå*) 1) Vara, blifva öfrigt, kvar, igen. *Huru mycket å-r af penningarna? Om man drager två från tio, å. åtta.* — 2) Äfv. *Stå åter.* — Syn. Restera, Vara i behåll. — 3) Vara ogjord. *Mycket arbete å-r ännu. Det å-r att bevisa,* är ännu ej bevisadt. — *Å-ende,* part. pres. o. adj. Som återstår, är kvar, öfrigt. *De å. penningarne. Å. fordran.* Substantivt säges: *Det å.,* det som är öfver, återstoden, resten.

ÅTERSTÄLLA, v. a. 2. 1) Ställa tillbaka. *Å. något på dess förra plats.* — 2) Åter bringa någon eller något i dess förra stånd. *Å. något i dess förra skick. Å. någon till helsan* ell. *å. ens helsa. Å. någon i besittning af sin egendom, i sin förra värdighet.* — Ofta brukas äfv. *Återställa* ensamt i samma mening som: Återställa till helsan, t. ex.: *Detta medel skall snart å. dig. Jag är nu alldeles å-ld.* — Syn. Hjelpa, Sätta på benen. — 3) Återlemna; återbära. *Å. ett lån. Å. en lånt bok. Å. något till dess förra ägare.*

ÅTERSTÄLLANDE, n. 4. Handlingen att återställa (för alla bem.). *En saks å. på dess förra plats. Å. till helsan* ell. *helsans å. Å. i besittning af en ting. Lånta penningars å.*

ÅTERSTÄLLARE, m. 5. Den, som återställer.

ÅTERSTÄLLELIG, a. 2. Som kan återställas.

ÅTERSTÄLLELSE, f. 5. Händelsen att någon eller något återställas. *Å. till helsan. Å. af ett lån.*

ÅTERSTÄLLNING, f. 2. Se *Återställande, Återställelse.*

ÅTERSTÖT, m. 2. Stöt tillbaka.

ÅTERSTÖTA, v. a. 2. Stöta tillbaka. — *Återstötning, f. 2.*

ÅTERSVALL, n. 5. Tillbakakastadt svall.

ÅTERSVALLA, v. n. 1. Svallande kastas, brytas tillbaka.

ÅTERSVAR, n. 5. Svar, som ges tillbaka på ett svar.

ÅTERSVARA, v. a. 1. Gifva till återsvar. *Han å-de, att...*

ÅTERSÄNDA, v. a. 2. Sända tillbaka. — Äfv. *Sända åter.* — *Återsändande, n. 4. o. Återsändning, f. 2.*

ÅTERSÖKA, v. a. 2. Söka igen; återfordra. — *Återsökande, n. 4. o. Återsökning, f. 2.*

ÅTERTAGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) 1) Taga tillbaka, igen. *Å. en gåva. Å. något, som man fråntagit en.* — Äfv. *Taga åter.* — 2) (fig.) a) Se *Återkalla*, bem. 2. *Å. sitt löfte. Å. sina ord.* — b) (fig.) Upprepa, omgöra, omtaga, omläsa, ompsela, o. s. v. *Jag å-ger, hvad jag förut sagt. Han fick å. sin lexå. Å. ett musikstycke.* — c) Återvända, återgå till. *Men å-tagom vårt ämne. Han har å-tagit sitt förra handverk.*

ÅTERTAGANDE, n. 4. o. ÅTERTAGNING, f. 2. 1) Handlingen att återtaga (för alla bem.). — 2) Något som upprepas, uppreparande.

ÅTERTJENST, f. 5. Tjänst, som man gör någon tillbaka. *Tjänster och å-er.*

ÅTERTÅG, n. 3. Tåg, som göres i rikening tillbaka.

ÅTERTÅGA, v. n. 1. Tåga tillbaka.

ÅTERUPPREPA, v. a. 1. Ånyo upprepa. Se äfv. *Upprepa.* — *Återuppreparande, n. 4.*

ÅTERUPPRÄTTA, v. a. 1. Ånyo upprätta. — *Återupprättande, n. 4.*

ÅTERUPPTAGA, v. a. 3. (böjes som *Upptaga*) Ånyo upptaga. — *Återupptagande, n. 4. o. Återupptagning, f. 2.*

ÅTERVERKA, v. n. 1. Verka tillbaka. *Å. på något.* — Syn. Reagera.

ÅTERVERKAN, f. sing. indef. och

ÅTERVERKNING, f. 2. Verkning tillbaka. — Syn. Reaktion.

ÅTERVINNA, v. a. 3. (böjes som *Vinna*) 1) Vinna tillbaka. *Han återvann snart, hvad han förlorat, tappat.* — 2) Återbekomma, återfå. *Å. helsan, krafterna. Å. fatalierna.* — Äfv. (för begge bem.) *Vinna åter.* — *Återvinande, n. 4. o. Återvinning, f. 2.*

ÅTERVÄCKA, v. a. 2. Se *Uppväcka*. Brukas äfv. i fig. mening. *Å. till lif,* åter gifva lif, åter lifva. *Å. till ny verksamhet, till besinnning.*

ÅTERVÄG, m. sing. Resa, färd, vandring tillbaka. *På å-en mötte han en trupp husarer.* — Syn. Bakväg.

ÅTERVÄNDA, v. n. 2. 1) Vända tillbaka, vända om. *Å. till hemorten.* — 2) Upphöra, afstå (från). *Han å-der aldrig ifrån sina lastfulla vanor.* — *Återvändande, n. 4. o. Återvändning, f. 2.*

ÅTERVÄNDO, f. sing. oböjl. (gammal böjd kasus) 1) Upphörande, uppehör, uppehåll, ände, slut. *Det har ingen å.,* tar aldrig slut. *Utän å.,* utan uppehör. — 2) Omgörande. I ordspråket: *Gjord gerning har ingen å.,* hvad som är gjordt är gjordt, kan ej göras om; eller rättare: en gjord gerning kan ej blifva ogjord.

ÅTERVÄNDSGRÄND, m. 5. Gränd med blott en ingång, så att man är nödsakad att vända om, för att åter komma ut derifrån.

ÅTERVÄNTA, v. a. 1. Vänta tillbaka. — Äfv. *Vänta åter.*

ÅTERVÄXA, v. n. 2. (böjes som *Växa*) Ånyo utväxa, växa igen, tillbaka. — Äfv. *Växa åter.* — *Återväxande, n. 4.*

ÅTERVÄXT, m. 3. Återväxande.

ÅTFÖLJA, v. a. 2. 1) Följa med, vara följaktig. *Han å-jdes af hela sällskapet.* — Syn. Se *Följa.* — 2) Vara medsånd, bifogad. *Ett bref å-jde budet. Brevet å-jdes af en innesluten stor bankosedel.* — 3) Följa på, efter. *Svaret å-jdes af en örfil.* — 4) (fig.) Vara förenad, förknippad med. *De skyldigheter, som å. hans tjänst.* — *Å-s, v. dep.* Följa hvarandra, vara följaktige. *De å. alltid.* — Äfv. *Följas å-t.* — *Å-nde,* part. pres. *Å. bref torde benäget lemnas till dess ägare.*

ÅTGJORD, se *Åtgöra.*

ÅTGÅ, v. n. 2. (böjes som *Gå*) Förbrukas, användas (för något behof, till något ändamål); förordras. *Det å-r mycket penningar till hans resor. Det som å-r till hushållet. Huru mycket tyg å-r till en rock? Dertill å-r mycken tid.* — *Åtgången,* part. pret. *Det är alltsammans å-et,* förbrukadt, förtärdt, använt. (Fäm.) *Illa å.,* illa medfaren; illa behandlad, handterad.

ÅTGÅNG, m. 2. 1) Förbrukning. *Der i huset är stark å. på socker.* — 2) Afättning, afgång. *Köpmännen hade stark å. på sina varor.*